

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 г 13/2021
24.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Јасминка Станојевић, у предмету предлагача АА и ББ, обоје из ..., ВВ и малолетног ГГ, обоје из ..., чији је пуномоћник Момчило Деспотовић, адвокат из ..., у поступку заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4г 1/21 од 18.02.2021. године, донео је дана 24.06.2021. године,

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача изјављена против решења Апелационог суда у Београду Р4г 1/21 од 18.02.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Р4г 1/21 од 18.02.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је приговор предлагача и утврђено да је предлагачима повређено право на суђење у разумном року у предмету Апелационог суда у Београду Гж 9230/19. Другим ставом изреке, наложено је судији известиоцу да у року од два месеца проучи предмет и изнесе на седницу већа, а већу да донесе одлуку по жалбама странака у том спору. Трећим ставом изреке, наложено је судији известиоцу да у року од три месеца извести председника суда да ли је одлучено о жалбама странака у овом спору и да ли је одлука отпремљена из суда, а последњим ставом изреке обавезана је Република Србија да предлагачима на име трошкова овог поступка исплати износ од 15.000,00 динара на начин одређен у овом ставу изреке.

Против наведеног решења предлагачи су изјавили жалбу у смислу члана 14. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, наводећи да судија известилац није предузео наложене процесне радње у року који му је одређен. Предложили су да овај суд, одлучујући о жалби, судији известиоцу одреди нови рок за окончање поступка на који се приговор предлагача односио.

Жалба је примљена у Апелациони суд у Београду дана 23.04.2021. године, а Врховном касационом суду је достављена са предметом Р4 г 1/21 дана 16.06.2021. године.

Одлучујући о жалби предлагача у смислу чл. 16. и 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15), Врховни касациони суд је нашао да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду, у смислу одредбе члана 16. став 4. наведеног закона.

У поступку доношења побијаног решења нема битних повреда поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на које Врховни касациони суд, као другостепени, пази по службеној дужности.

Из разлога побијаног решења произилази да је првостепени суд, одлучујући о приговору предлагача, на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, усвојио приговор предлагача, оцењујући да је предлагачима у поступку пред Апелационим судом у Београду у предмету Гж 9230/19, повређено право на суђење у разумном року, те је сагласно одредбама члана 10. и 11. Закона о заштити права на суђење у разумном року, наложено судији известиоцу да у року од два месеца предмет изнесе на седницу већа, те да се донесе одлука по жалбама странака у том спору, као и да се у року од три месеца изјасни председник суда да ли је одлучено о жалбама странака и да ли је одлука отправљена из суда.

Провером у писарници Апелационог суда, утврђено је да предмет Гж 9230/19, у време доношења овог решења (24.06.2021. године), није окончан, односно да одлука са предметом није отправљена из тог суда, из чега се може закључити да судија известилац није поступио по налогу суда из побијаног решења. Међутим, без обзира на чињеницу што је одредбом члана 14. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, предлагачу у овој процесној ситуацији, дато право на жалбу, Врховни касациони суд налази да је жалбу предлагача требало одбити и то из следећих разлога:

Према одредби члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року председник непосредно вишег суда у поступку одлучивања по жалби, решењем одбија жалбу и потврђује првостепено решење, усваја жалбу и преиначава првостепено решење, усваја жалбу и одлучује о приговору или, усваја жалбу и доставља га надлежном јавном тужиоцу.

С обзиром да је побијано решење, којим је усвојен приговор предлагача, донето без битних повреда поступка, на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања и уз правилну примену материјалног права, што се наводима жалбе и не доводи у сумњу, то је овај суд, применом напред наведене законске одредбе, у вези члана 390. Закона о парничном поступку, који се примењује на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, одлучио као у изреци овог решења, односно одбио жалбу предлагача, као неосновану. Чињеница да није поступљено по налогу из побијаног решења, с обзиром на напред утврђено, не може имати за последицу одређивање новог рока и новог налога судији известиоцу везано за предмет у коме је наложено убрзавање поступка. Предлагачи, у овој процесној ситуацији, по оцени Врховног касационог суда, имају само право на подношење новог приговора у смислу члана 13. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, као и право на правично задовољење у смислу члана 22. истог закона, под условима предвиђеним том одредбом.

Из наведених разлога, применом члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучено је као у изреци.

Судија
Јасминка Станојевић, с.р.

Поука о правном леку
Против овог решења није дозвољена жалба.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић